

*

Тежка е съдбата на българския артист — особно когато той е голѣмъ. Истинно голѣмъ! Защото малкия — както и да е, ще преживѣе; съ компромиси, съ лавирания, съ лакатушение — ще си проправи нѣкакъ лекъ и изравненъ пѣтъ.

Но голѣмия!

Неговия пѣтъ е стрѣменъ, нанагоренъ и каменливъ. Той не знае компромиси, странични пѣтечки и извилини. За него Ницше-Щирнеровския императивъ *или-или* е въ всичката своя сила и неумолимостъ. Пѣтя на трагика е въ висинитѣ; нагоре все *нагоре*, и пакъ нагоре; отъ дветѣ страни е бездна, — а върхътъ е неговата целъ. И когато той не може, по една или друга причина, да върви — той спира, външно само, безъ да спре, обаче, вътрѣшно; — защото голѣмия артистъ е само животъ, само движение, само духъ.

Не спря ли внезапно Елеонора Дузе своя пѣтъ — на върха на своята сценическа слава — и не мълча ли цѣли петнадесетъ години — за да излезе следъ това съ *новъ, ибсеновъ репертоаръ* — на шестдесетата своя годишна възраст?

Нима не е имала за това тя свои, *вътрѣшни причини* — тази високо културна артистка, която създаде Д'Анунцио като драматургъ и му разнесе славата по всички краища на свѣта!

*

Пролѣтъ. Просторна градина, — камбаненъ звънъ. Капки сокъ сълзятъ отъ порѣзанитѣ прѣчки на лозата. Деца играятъ, пчелици бръмчатъ — само едно дете е безкрайно горестно и тѣжно. То гледа сълзитъ на лозата и плаче...

Изплашена отъ затишието на иначе буйното свое дете, безумно любящата го майка подирва своята любимка, и я намира свита при корена на лозата.

- Какво правишъ тукъ?
- Нищо.
- Защо плачешъ?
- Лозата. . .